

[Arne Larsen.]

totalt har spillet fallit. Normaliseringen vil ikke ske i det forventede omfang, og afstanden mellem de to lejeniveauer er blevet stadig større i løbet af de 4 år. De tre regeringspartier og i og for sig også socialdemokratiet kan i fællesskab mere eller mindre dele æren af dette forfejlede boligforlig og i det hele taget af den forfejlede boligpolitik, som har sit udgangspunkt så langt tilbage som i 1958, hvor vi forlod den sociale orden på boligområdet, de billige statslån, og afløste dette med en finansiering af boligbyggeriet via det private lånemarked.

Den såkaldte og forventede normalisering er udeblevet, og for socialdemokratiet må det være en bitter lærestreg. Når man rækker fanden en lillefinger, tager han som bekendt hele hånden; det er faktisk det, der er sket. Trods rentesikring, trods boligsikring er afstanden mellem lejen i nyt og gammelt byggeri blevet større og større; der er heller ikke udsigt til, at den bliver mindre, såfremt vi fortsætter i den skure, som vi er inde i, og der er intet som helst i regeringens forslag, som gør det sandsynligt, at det ikke vil fortsætte sådan fremover.

Boligministeren udtaler i slutningen af sin fremsættelse som en slags invitation til et nyt boligforlig, at regeringen anser det for ønskeligt

„at opretholde og styrke det boligpolitiske samarbejde, der blev indledt i 1966.“

— det boligpolitiske samarbejde, der efter boligministerens egne udtalelser nu har spillet fallit. Videre siger boligministeren (sp. 4254):

„Det ville være meget beklageligt, om boligpolitikken på ny skulle blive gjort til politisk katebald her i landet, hvor den ene befolkningsgruppe sættes op mod den anden. Regeringen vil derfor strække sig vidt for at bevare samarbejdet.“

Der er intet som helst i de fremsatte forslag, der tyder på, at regeringen vil strække sig vidt for at bevare dette samarbejde.

Derfor kan man kun give den tidligere forligspartner, socialdemokratiet, det gode råd at holde sig langt borte fra et nyt boligforlig med det indhold, der nu er lagt op til. Såvel hr. Knud Østergaard som hr. Ib Thyregod var jo ude på bejleri og forsøger at få socialdemokratiet med til et nyt forlig. Jeg synes

ikke, at disse bejlere har noget som helst at tilbyde.

SF holdt sig langt borte fra forliget i 1966, og udviklingen har siden tilstrækkelig tydeligt illustreret for os, at en borgerlig boligpolitik med det indhold, som boligministeren fremlægger, agter vi fremdeles at holde os langt borte fra. En sidebemærkning til hr. Ib Thyregod: splittelsen i SF havde intet som helst med SFs boligpolitik at gøre; den var der stor enighed om.

Den 15. januar i år havde vi også en stor boligpolitisk debat her i folketinget, og mig forekommer det, at regeringen med al ønskelig tydelighed fik anskueliggjort, hvad oppositionen mente om regeringens dengang fremsatte forslag og de forslag, som allerede dengang blev bebudet. Trods det at der fra oppositionspartiernes side var en klar afstandtagen fra nye kommende lejeforhøjelser og normaliseringer af den type, der har spillet fallit, kommer regeringen alligevel med forslag af samme skuffe. Man kan da ikke i fuldt alvor forvente, at disse forslag skal finde tilslutning hos oppositionen, og det tyder jeg simpelt hen derhen, at regeringen ikke agter at strække sig vidt for at bevare samarbejdet, men tværtimod selv er med til at gøre boligpolitikken til politisk katebald her i landet og sætte den ene befolkningsgruppe op mod den anden.

Regeringen aner tilsyneladende ikke, hvad den vil, andet end at køre videre ad de gamle baner. Vismændene tilråder regeringen så hurtigt som gør ligt at betræde vejen til det frie boligmarked og fri prisdannelse, og vi har også hørt de borgerlige partiers ordførere her i dag netop gå ind for disse synspunkter, hvorefter det er tilbud og efterspørgsel, som bestemmer vares pris. Man skulle tro, at dette måtte tiltale en liberalistisk indstillet regering, men boligministeren skynder sig at forsikre, at det er skam slet ikke meningen, det kan der slet ikke være tale om for nærværende. De idealtilstande, boligministeren forestiller sig, er et lejeniveau, som stort set svarer til $\frac{1}{6}$ af en middellønmodtagerløn. Målsætningen er i og for sig ikke langt fra det acceptable, men så skal der rigtignok også helt andre midler til for at nå dette, nemlig det stik modsatte af det, regeringen nu foreslår.

Det er ulykkeligt og uretfærdigt, at vi har